11_3_1313
ARCHIEF G. H. DE KNEGT
HIST. 981 DOC.

5 CENT

de Stormvlag

STRIJDBLAD VOOR DE JONGE GENERATIE

11 FEBRUARI 1944 - DERDE JAARGANG NUMMER 4 - VERSCHIJNT WEKELIJKS

Wij gaan Indië veroveren

WIJ weten, wat ons te wachten staat, als onze geëerbiedigde koningin terug komt in haar residentie. Zij heeft het ons immers zelf tijdig genoeg verteld. We kunnen ons er, om het zoo maar eens te zeggen, geestelijk op voorbereiden.

Als de blijde dag aangebroken is, waarop al die oude mannen, die vroeger hier iets te vertellen hadden en wier namen geen mensch meer weet, op de klanken van ons nieuwe volkslied „God save the king", den Haag binnenschreiden, hartelijk toegejuicht door de profiteurs van de oude orde, dan zal een van de eerste daden, waartoe H.M. regeering besluit, zijn: **de verovering van Indië.** Dan zal er een oproep gedaan worden aan de bloem der natie om op te trekken naar het Verre Oosten en daar ons koloniale bezit te heroveren. Versta ons goed, deze oproep wordt natuurlijk gedaan; de landsvrouwe spreekt voor de radio en de kranten drukken deze historische verklaring in groote opmaak op de eerste pagina af. Maar bij een oproep zonder meer blijft het natuurlijk niet.

De Koninklijke Nederlandsche Regeering kijkt wel uit, om zich zóó te verlaten op den strijdwil en den moed van Neerland's jongelingsschap. Al zitten de heeren voorloopig dan ook hoog en droog in Engeland, omdat zij te fijn gebouwd zijn, om deze bezettingsjaren tezamen met hun volk door te brengen, zoo af en toe vernemen zij wel eens klanken uit hun vroegere vaderland, die hun ernstig te denken geven. En daar zij wel gemerkt hebben, dat er voor de veroveringsplannen van onze lieve landsvrouwe verbazend weinig geestdrift bestaat, geven zij er de voorkeur aan, tegen dien tijd; alle weerbare mannen te mobiliseeren en in optima forma een oorlog tegen Japan te beginnen.

Er is natuurlijk één categorie jongelieden, die zoo'n verplichting niet van noode hebben en die zich natuurlijk reeds dadelijk vrijwillig komen melden onder de leus: „Op naar Batavia!" Dat zijn de onderduikers, de jonge helden, waarop ons land in later jaren trotsch zal zijn. Want zal er over tientallen jaren niet in onze geschiedenisboeken vermeld worden:

DUIK JE OOK MEE ONDER?

„In een tijd, waarin heel Europa dreunde van het wapengeweld, waarin heele steden platgebrand werden en millioenen Europeanen verbeten vochten om Stalin, den heerscher der Aziaten, van hun deur te houden en te beletten, dat het continent overgeleverd zou worden aan den willekeur der wraakzuchtige joden, zaten op tallooze plaatsen ten plattelande Neerland's dapperste zonen bruine boonen met spek te schransen, in het klare besef, dat zij daarmede voor altijd hun vaderland zouden vooruit stooten in de vaart der volken".

Natuurlijk, zóó zal het nageslacht de onderduikers beoordeelen; zoo en niet anders zal hun roemrijke houding in de annalen der geschiedenis beoordeeld worden. Maar daarmede is de kous nog niet af, de geschiedenis gaat verder. Men zal nl. eveneens op de scholen met tranen in de oogen het volgende gebeuren aan de lieve meisjes en jongetjes verhalen:

„En in het jaar 1944, toen Vadertje Stalin en zijn dappere soldaten er in slaagden, naar West-Europa door te breken en de Anglo-Amerikanen Nederland bezetten, keerde onze koningin naar den Haag terug, steunend op de arm van een Amerikaanschen negerpiloot, die in een stoutmoedige vlucht het stamslot der Oranjes, het kasteel Dillenburg in Nassau, gebombardeerd had. Een van haar eerste daden was, Japan den oorlog te verklaren en Neerland's jongelingen op te roepen tot den heiligen strijd voor vaderland, vorstin en Bataafsche Petroleum Maatschappij (filiaal van de Shell). Onmiddellijk kwamen de honderden onderduikers uit hun schuilhoeken te voorschijn, scheepten zich in op Amerikaansche oorlogsschepen **om daarna voor goed in de Indische Oceaan onder te duiken."**

Zoo zal het gaan en wie dat niet mooi vindt, is beslist geen ware Nederlander! Het is dan ook niet zoozeer de vrede, waar wij allen naar verlangen, dan wel de nieuwe oorlog, de Derde Wereldoorlog.

Werkelijkheidszin

Er is beweging onder de Nederlandsche jeugd. Van een koele, gereserveerde houding jegens het wereldgebeuren of van een achteloos voorbijgaan aan de oorlogsomstandigheden is reeds lang geen sprake meer. Nu kan deze grootere belangstelling zich in tweeërlei opzicht openbaren. Of een fanatieke anti-stemming gaat overheerschen met alle kwade gevolgen van dien óf de jeugd gaat meer en meer de zin van dezen strijd verstaan en richt zich daarnaar in haar gedragingen en uitingen. Wij, die deze ontwikkeling steeds met de grootste belangstelling gade geslagen hebben en ook in anti-kringen onder de jeugd dagelijks ons oor te luisteren hebben gelegd, achten ons uit hoofde van dien bevoegd om op deze plaats vast te stellen, dat de kentering zich ten onze gunste ontwikkelt.

Vooral nu een eventueele invasie aanstaande is en van het Nederlandsche Volk en van zijn jeugd verwacht wordt om een houding te bepalen, die weliswaar uit een bewust eigenbelang voortvloeit, is dit verschijnsel wel heel sterk. Want waar zijn bijvoorbeeld die dwaze menschen, die zich nog geen jaar geleden een invasie voorstelden als een onverdeeld lolletje, waarbij de „echte" thee en koffie met stroomen zouden vloeien, de corned beaf uit de etalages van de slagerijen zou puilen en het tabaksrantsoen tenminste verdriedubbeld zou worden, wanneer er nog van een rantsoeneering sprake zou zijn? Waar zijn die verdwaasden, die in de duinen met een potje thee bijeenhokten en verlangend met een kijker de zee aftuurden om te kijken of de Tommy's nog niet in zicht waren? Zij zijn met een kaarsje te zoeken en wanneer nog eens zoo'n versuft individu mocht rondloopen, dan moet hij nog niet eens een te grooten mond opzetten, want anders kon hij wel eens van zijn collega-wakers in het beschutte duinpan de kous op den kop krijgen. Want nu het naakte leven op het spel kan staan, nu het twijfelachtig wordt of al die mooie villatje's in ons land er over een jaar nog zullen staan, nu is men in het geheel niet meer zoo happig op die „vroolijke" invasie. Ondanks deze algemeene ontnuchtering betoont de jeugd echter nog steeds meer werkelijkheidszin dan de oudere generatie. Nóg staat zij huiverig tegenover het nationaal-socialisme — het ware dwaasheid om dit te ontkennen — maar toch beseft zij, dat de zaligheid zeer zeker niet uit zee komt en dat de Engelschman slechts dood en verderf, maar zeker geen vrede, geluk en vrijheid kan brengen. Neen, van dien kant moet zij het ook niet hebben. Nog klinken ons in dit verband de woorden in de ooren, die wij uit den mond van een aantal geheide anti-jongens hoorden, toen de invasie ter sprake kwam: „Als de invasie mocht komen, steek ons dan alsjeblieft in een Duitsch uniform en geef ons wapenen in de hand, want met die Engelschen en Amerikanen hebben we heelemaal niets op." Wij willen allerminst beweren, dat dit de meening van de geheele Nederlandsche jeugd is, maar wij weten wel, dat haar houding in tijden van gevaar en ellende, zoo die onverhoopt voor ons land mochten aanbreken, standvastiger zal zijn, dan die van zoovele brave Nederlanders. Want dan zullen ze eerst recht de ware vijanden van ons land weten te onderkennen!

„WIJ GAAN INDIË BEVRIJDEN"

„Wees maar niet ongerust, als het zoover is, dan koop ik voor jou wel een plaatsvervanger!"

„DE Stormvlag" wil een openhartig en onafhankelijk geluid laten hooren, als spreektrompet van een revolutionnaire, eerlijk willende jeugd. De redactie van „De Stormvlag" gaat uit van de nationaal-socialistische wereldbeschouwing, maar verleent gaarne plaatsruimte aan andersdenkende jongeren, die bezield zijn met een ernstig idealisme en die het beste met hun volk en hun medejongeren voor hebben. „De Stormvlag" wil zoodoende zijn het blad, waarin de beste elementen onder de Nederlandsche jeugd elkaar ontmoeten, soms in een eerlijke geestesstrijd, soms ook in een poging tot oprechte samenwerking, ondanks erkende verschillen.

De Stormer spreekt

De Stormer spreekt op Dinsdag 15 Februari a.s. om 18.45 uur tot de rijpere Nederlandsche jeugd over het onderwerp: Durf wat te doen!

DE STORMVLAG:

Hoofdredacteur: Frits Barkhuis, Amsterdam; Plv. hoofdredacteur en redactie-secretaris: Bob ter Schiphorst, A'dam. Redactie-adres: Sassenheimstraat 94, Amsterdam, Tel. 87396 (Na 18 uur). Artikelen, correspondentie enz. aan dit adres. Administratie: Koningslaan 9, Utrecht. Losse nummers 5 cent; Abonnementen ƒ 1,— per jaar Giro: 462690.

DAT WAS TOCH MAAR MOGELIJK IN NEDERLAND

....Eeuwen geleeën is het al begonnen.... heeft de Hollandsche geldmacht zich as een smerige bloedzuiger op Indië vastgezet en is gaan zuigen, zuigen.... Jan Pieterszoon Coen, je weet wel, de held van het geschiedenisboekje, was de eerste gewetenlooze rasploert, die uit naam van een roofregeering, brutaal beslag lei op een gebied, zoo groot, zoo groot.... dat as het een water was.. ons eigen gezegende kikkerlandje er al tienmaal in verdronken zou zijn.. Dat was alles nog maar het begin.... Coen ging voorop.... een heele misdadigersstamboom van laffe mispunten met geweren, bajonetten en bláffers gewapend volgde.... voor vaderland en vorst.... de bloedsporen, die-ie achterliet.... En onze eigen driemaal doorgezufte christelijke regeering heeft de fijne eer de kroon op dat moordenaarswerk daar te zetten.... Met d'r muilkorfwetten en d'r recht dat zoo krom is as een hoepel begappen ze daar de bruine jongens van alles wat ze nog over hebben, op een schandalige manier.. Ze motten daar een blad voor d'r bek nemen, as ze alleen maar wat zeggen willen, dat de heeren niet anstaat.... en dat in d'r eigen land.... Elk woordje, ook uit de kranten wordt door die Jezes-verrajers op een goudschaaltje gewogen.... Verder is vergaderen verboden, staken verboden, en zoo ken je maar doorgaan. Rood, wit en blauw beteekent daar thans alleen nog maar.... roof, moord en onrecht.... Zoo staan de zaken, kameraden. Maar ze bennen immers nog niet rijp voor zelfbestuur: zeggen de heeren. Heel d'r mooie maatschappij is verziekt tot in het merg.... Ook Indië hebben ze angestoke.... Alles wat door d'r melaatsche handen wordt aangeraakt is met dorheid geslagen.... Daarom mannen, handen af van Indonesië."

Het fraais, dat wij hierboven aanhalen is een gedeelte uit een „tooneelstuk", dat door een zestal communisten, het zich noemende „Revolutionnaire Schrijverskollektief „Links-Richten" geschreven werd. De titel van dit vuilnis luidt: **Hollands welvaren!**, een anti-koloniaal tooneelstuk. Dit stuk werd niet opgevoerd voor de Nederlandsche kolonie in Moskou, doch in het land waar onze Koningin eens oppermachtig was: in Nederland! Ja maar, zullen jullie ongetwijfeld zeggen, dat was natuurlijk stiekum opgevoerd, zoodat onze regeering er niet de lucht van kreeg. Wat een domkoppen zijn jullie toch! In het geheim? Neen op de planken van Nederlandsche theatertjes werd dit „tooneelstuk" opgevoerd en er was zelfs een tooneelgroep „Alarm", die dit stuk gaarne wilde komen spelen. Men had zich alleen in verLinding te stellen met mevr. L. Sanders-Herzberg in de Vondelstraat 102 te Amsterdam en de zaak was piekfijn voor elkaar. Dan kon men genieten van het Hollandsch tooneel met een fijn Hollandsch stuk, waarin alleen maar af en toe gezegd werd, dat Coen een rasploert was, dat Indonesië toch met alle geweld los moest van Nederland, dat de Nederlandsche bestuursambtenaren niets meer en niets minder dan slavendrijvers waren en nog een paar van die kleinigheden meer. Niets noemenswaard. Ja, dat was toch maar mogelijk in Nederland, met z'n „vrijheid" op alle gebieden. Daar mocht je de grootste vaderlandsche figuren vrijelijk beleedigen en onze regeering dacht er niet aan om daar een stokje voor te steken. Maar wacht, jullie willen nog meer van deze vaderlandsche „kunst" genieten. Zonder commentaar onzerzijds echter. Je mag zelf een oordeel vellen. Hier nog een gedeelte:

(Na voordracht van het gedicht beweging in de zaal en op het tooneel.

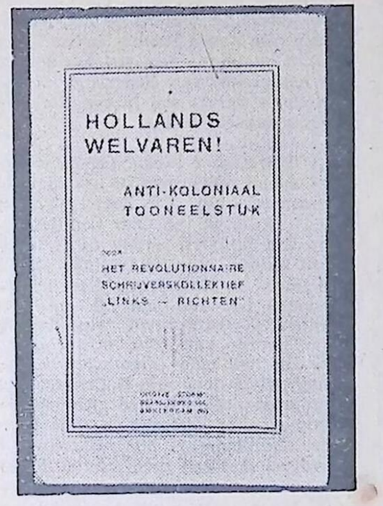

Hier zien wij een fotografische opname van het titelblad van het anti-koloniale tooneelstuk „Hollands Welvaren", een stuk uit de goot, geschreven door een aantal communisten.

Verontwaardigde stemmen roepen dooreen): „Foei.... schande.... weg met jonkheer de Graeff van Digoelkamp tot Galgenland...."

Tweede arbeider: „Goed zoo, jongens, goed zoo.... Ik hoor het wel, jullie zijn ze ginds nog niet vergeten.... Maar laten we het niet bij mooie woorden en vergaderingsenthousiasme laten.... om dan straks weer kalm ons glaasie bier te gaan pikken, te rooken en te lachen en 'r verder niet meer an te denken.... Jongens, dat mag zoo niet langer gaan.... Dat zou op verraad gaan lijken tegenover die dappere kameraden, die helden in Glodok en Digoel.... Wees solidair met hen.... Organiseer je tot een macht, waarmee ze rekening zallen hebben te houen.... Stel een daad door te vechten voor hun bevrijding.... Vertel het je makkers in je bedrijven. Laat ons kleine land weerklinken van protesten en beschuldigingen an het adres der uitbuiters, agiteert en demonstreert.... En as er weer actie komt in Indonesië, dan motten wij het langer verd.... te varen voor dat stelletje dieven en moordenaars, dat hier de macht heeft.... Geen arbeiderspoot mag zich dan meer bewegen, ten nadeele van onze bruine makkers.... Dan vallen de worgende beulsklauwen machteloos van hun prooi af.... Kameraden, as je Indonesië vrij wil helpen maken.... as het jullie werkelijk ernst is.... en dat mot het jullie zijn.... Dan mot de toevoer stop, dan mot de haven plat, dan motten de Indische booten staken."

(Opnieuw geroep van verschillende luide stemmen door elkander: „Staken!.... Handen af van Indonesië.... Staken!.... Weg met de Digoelhel.. Indonesië los van Holland nu...."

En het stuk besluit met: de Internationale.

Nog voordat deze is afgeloopen springt een spreker op het tooneel en steekt zijn hand op.

„Spreker: „Prachtig, prachtig, zoo'n Internationale staande gezongen. En het stuk was ook mooi hè? Nee, zoek je pet maar niet en trek je jas nog niet aan. Het stuk is nog niet uit hoor. Het stuk is nooit uit. Jullie hebben die kooien omvergetrokken? Larie. Tooneelwerk. De echte kooien staan nog in Glodok. De beste strijders zitten nog aan de Digoel. De werkloozen lijden nog honger. Er is niks gebeurd vanavond. Niks dan wat vuurwerk. Straks ga je thuis lekker slapen en morgen zijn jullie alles vergeten. Jullie zijn nog niet klaar tot de daad. Jullie zijn nog niet eens bereid om je organisaties sterk te maken. Jullie zijn alleen maar op het tooneel zoo dapper.

Kameraden zal ik je eens zeggen wanneer het stuk uit is? Wanneer het kapitalisme hier in Holland en overal om ons, in alle landen, door proletariërsvuisten in elkaar wordt geslagen. Dan is het stuk uit en dan begint het betere stuk, het stuk van het socialisme. Kameraden laten wij het elkaar beloven. Wij zullen strijden tot het socialisme komt. Zegt het mij na kameraden: Wij beloven!"

De zaal: „Wij beloven."

Kameraden, dan zullen wij strijden totdat het Socialisme komt. Kameraden, vaarwel, tot op de barricade."

Nu wil de Koningin Nederland gaan bevrijden. Zij had ons echter indertijd beter kunnen verlossen van de huurlingen van Moskou, die bovenstaand „tooneelstuk" schreven in een tijd, dat zij nog aan geen heroveringsplannen dacht!

Neerlands eer te grabbel gegooid

HET is bedroevend te ervaren, dat sinds de dag, dat de Japanners in Nederlandsch-Indië voet aan wal zetten en op deze wijze de enorme militaire macht van het land van de Rijzende Zon voor een droevig stel democratische machthebbers, die „even" Japan in de pan wilden hakken, demonstreerden, een bijna niet te bevredigen belangstelling voor onze Oost is wakker geroepen, nu Indië door de onverschilligheid van ons volk voor dat kostbaar bezit, in het grootste gevaar is komen te verkeeren. Dit openbaart zich voornamelijk door de steeds grooter wordende vraag naar boeken, die ook maar op eenigerlei wijze met Indië in verband staan. En onze boekenmarkt voorziet, althans zoover het onder de gegeven omstandigheden in haar vermogen ligt, in deze behoefte. Nu zou men kunnen veronderstellen, dat wij met dit verschijnsel bijzonder in onze nopjes zijn, maar het tegendeel is waar. Want ondanks de niet te stillen dorst naar kennis omtrent onze koloniale bezittingen, die de Nederlander aan den dag legt — en die zoo oogenschijnlijk toch tot vreugde zou moeten stemmen — ontdekken wij hierdoor weer zijn minder aangename eigenschappen, namelijk zijn vlucht in het verleden, zijn angstig vastklampen aan een stroohalm en zijn ziende blind zijn voor de huidige wereldworsteling, waarin ook over Nederland een oordeel voltrokken zal worden al tracht het meerendeel van ons volk zich daaraan te onttrekken. Want wat baat het ons, dat men plotseling belangstelling betoont voor iets, waarvoor men vroeger, toen deze interesse alleszins gerechtvaardigd en zelfs dringend gewenscht was, nauwelijks de aandacht kon opeischen? Ja sterker nog, welk nut heeft deze plotseling ontvlamde belangstelling, terwijl in een tijd, dat Nederland nog heer en meester was in zijn koloniale bezittingen, in eigen land kreten opklonken van „Indië los van Holland". Dat men er in het parlement niet voor terugdeinsde felle afbrekende critiek te leveren op alle maatregelen, die voor Indië's veiligheid getroffen of voorgesteld werden. Dat men het zelfs waagde de Indische bestuurspolitiek ondergeschikt te maken aan partijbelangen en hem daarom ten aanschouwe van de wereld in een ongunstig daglicht stelde. En dat men in Nederland zoo door en door verburgerlijkt was, dat men tegen deze methoden, die onze nationale eer bezoedelden en onze positie in de wereld ondermijnden, geen maatregelen nam, die hieraan — desnoods met geweld — definitief een einde maakten. Want het was toch maar in ons land mogelijk, dat iedere Nederlander, die daarin lust en plezier had, kon vertellen en schrijven, dat onze bestuurders in Nederlandsch-Indië je reinste boeven waren en dat communisten felle antikoloniale tooneelstukken konden schrijven en opvoeren. Men mag dit nu een staaltje van „vrijheid" noemen, maar het komt ons toch meer voor, dat een regeering, die zooiets gedoogt, die alle offers in bloed en tranen door de eeuwen heen door duizenden en duizenden Nederlanders in onze overzeesche gewesten gebracht, zoo door het slijk laat halen, en steeds maar weer onvaderlandsche lieden in de gelegenheid stelt in de „volksvertegenwoordiging" hun stemmen te verheffen, daarmede wel een droevig brevet van eigen onmacht en verval levert.

Het droevigste staaltje leverde onze regeering gedurende de laatste decennia tijdens de muiterij op het oorlogsschip „De Zeven Provinciën" in de Indische wateren, een striemende slag in het gezicht van Nederland, die het nationale verval wel in een heel duidelijk daglicht stelde.

HOE waren de feiten? Op Zaterdagavond, 4 Februari 1933, verliet het pantserdekschip „De Zeven Provinciën" de haven van Oler Leh aan den kop van Sumatra, terwijl de commandant en een gedeelte van zijn staf in de „club" te Kota Radja feest vierde, ondanks het feit dat hij van twee kanten gewaarschuwd was, dat het aan boord van zijn schip broeide. De muitende inlandsche bemanning, geleid door een Nederlandschen korporaal-machinist, had zich van het schip meester gemaakt en zette koers naar Soerabaja om hun solidariteit te bewijzen met een groot aantal dienstweigerende Inlanders en te protesteeren tegen een salarisvermindering. Van de zich nog aan boord bevindende officieren lichtten de muiters er twee van hun kooi en namen hen als gijzelaars gevangen. De overigen werd op het achterdek van het schip een plaats toegewezen, die onder strenge bewaking stond. En in de uren, dat Nederland opgeschrikt was door het bericht van de muiterij dat het zoowel in Nederland als in Nederlandsch-Indië tot groote loyauteitsbetoogingen kwam voor de regeering, berustten deze officieren in hun lot en deden niets, maar dan ook niets om de schande de Nederlandsche en hun eer aangedaan, uit te wisschen. Enkele jonge officieren hadden wel hun oudere collega's trachten te bewegen een uitval uit het achterschip te wagen, maar deze vonden het niet noodig voor de prestige van hun land desnoods hun leven te geven.

Onmiddellijk werd een achtervolging tegen „De Zeven Provinciën" ingezet, waaraan onderzeeboten, torpedobootjagers, kruisers en vliegbooten deelnamen. Ondertusschen zonden de muiters aan hun commandant, die ook aan de achtervolging deelnam, een telegram en meldden hem, dat het hun bedoeling was om hem een etmaal vóór Soerabaja aan boord te laten, waarbij zij hem met militaire eerbewijzen zouden ontvangen! Hun muiterij was slechts een protest tegen de salarisvermindering!

Zoo'n grapje! zei de commandant

Hij was gewaarschuwd en ging naar de soos

DE ZEVEN PROVINCIËN

Weer verboden

ONS NIEUWSTE BLAD

Achtervolging houdt aan

Twee boten thans in het zog van „De Zeven Provinciën"

Reactie begint te schreeuwen

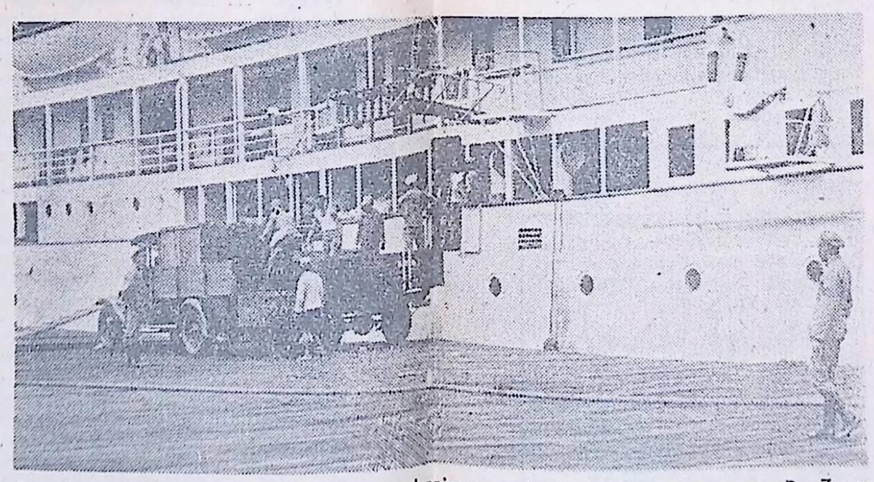

Op deze pagina twee foto's, die ons herinneren uit de woelige dagen van „De Zeven Provinciën". Boven de voorpagina van een marxistische krant (men ziet duidelijk een afbeelding van het blad „De Zeven Provinciën") en daaronder het s.s. „Zuiderkruis", dat bezettingstroepen naar 't eiland Onrust vervoerde om de muiters te bewaken.

Op 10 Februari — vijf dagen na het begin van de muiterij, „De Zeven Provinciën" was inmiddels tot de zuidpunt van Sumatra genaderd — kreeg de kruiser „Java" het schip in zicht. 's Morgens verscheen in Straat Soenda een Dornier-vliegboot boven het pantserschip en sommeerde tot onmiddellijke en onvoorwaardelijke overgave. Toen hieraan niet voldaan werd, liet een vlieger-officier een bom van 50 kg op het schip vallen, die 23 dooden en 25 gewonden veroorzaakte. Onder de gedooden bevonden zich de hoofdschuldigen van de muiterij. Dertien minuten later werd de witte vlag geheschen ten teeken van overgave.....

EN hoe was nu de reactie in het vaderland gedurende deze emotievolle dagen? Over het algemeen was men hevig verontwaardigd over het gebeurde en van vele kanten werd aangedrongen op de allerstrengste maatregelen. Zoo echter niet in het links-georiënteerde kamp. De S.D.A.P. en haar pers buitte dit schandaal prompt uit voor haar roode beginselen. De Arbeiderspers schaarde zich van het eerste oogenblik af aan de zijde van de muiters en in schandelijke artikelen hemelde zij de mannen op of het nationale helden waren. In het blad, dat de eerste bijzonderheden uit Indië bracht, kwam ook een stemmingsbeeld uit Den Helder voor, waarin te lezen was: „Stil stonden de braniekragen en de mariniers voor de plakkaten..... kijkend wat de bootsman of de majoor ervan zouden zeggen.... lachend in hun vuistje". In lange artikelen werden de arbeiders opgeruid tegen de regeering en het kon dan ook niet uitblijven, dat de bladen van de roode pers voor leger, vloot en luchtmacht verboden werden. Schande!, brulde de redactie en de directie schreef in een protest: „Uwe Excellentie (de minister van Defensie, red. De Stormvlag) pleegt hiermede een aanslag op een der belangrijkste beginselen der democratie en randt de burgerrechten van de dienstplichtigen aan op onduldbare wijze". Het antwoord van de Arbeiderspers op „den toegeworpen handschoen" was de verschijning van een nieuw blad „De Zeven Provinciën", dat door den commandant van de marine te Den Helder ook verboden werd.

Wat baatten echter deze maatregelen? In de marxistische pers raasde en tierde door, schold op de „bourgeoisie", die zich „natuurlijk" aan de zijde van de „onderdrukkers" schaarde en durfde zoowaar te beweren, nadat zij kennis had genomen van de loyauteitsbetoogingen, „dat door de huldebetoogingen bewezen wordt, hoe het nationaal gevoel telkens weer misbruikt wordt voor onedele doeleinden".

Nu zou toch een normaal mensch verwacht hebben, dat na deze scheldkanonnade's de verantwoordelijke redacteuren in hun nekvel gegrepen werden en achter slot en grendel werden geplaatst, omdat zij in een zoo hoogst ernstig uur de nationale veiligheid in gevaar brachten. Doch niets van dit al, want zooiets was natuurlijk niet in overeenstemming met de zoozeer geprezen „vrijheid" in dit land en de regeering bepaalde zich slechts tot het verbod van enkele kranten, wat niet zoo verwonderlijk was voor een regeering, die zich nooit en nimmer aan 't leger en de vloot iets gelegen had laten liggen.

Het gehuil van de rooden werd echter nog woester, toen het bombardement op „De Zeven Provinciën" bekend werd. „Het schandstuk is volbracht", schreven zij. „De bourgeoisie kan juichkreten aanheffen". „Men heeft dus zijn zin gedaan! Men heeft de inheemsche nationale volksbeweging haar martelaren van „De Zeven Provinciën" geschonken en meerdere gezagsrazernij zal nog wel volgen".

Oogenblikkelijk belegde de S.D.A.P. in Amsterdam en Den Haag protestvergaderingen — men kan zijn oogen bijna niet gelooven, wanneer men het nu nog leest, en zich daarbij realiseert, dat de regeering maar lijdelijk toezag! — waarop enkele voormannen der S.D.A.P., de joden De Miranda en Polak en de Indonesiër Palar uren achtereen hetzten. Deze bijeenkomsten werden besloten met het zingen van de „Internationale" en het roepen van „Vrijheid!"

De onmachtige Nederlandsche regeering liet zich overrompelen door het geschreeuw van alles wat z.g. ethisch voelde en het gevolg was o.a., dat de vlieger-officier, die zijn plicht had gedaan door een bom op de muiters te werpen eerst naar Nederland overgeplaatst werd en later zelfs den dienst moest verlaten!

Nederland was blind voor zijn eigen zwakheid, het blad een dieptepunt bereikt en het onverbiddelijke lot moest het naar den tienden Mei 1940 voeren. Ons volk moest beproefd worden door de harde slagen van het oorlogsgeweld, opdat 't zich zelf zou hervinden!

DE JEUGDSTORM IS GEEN ASYL!

Laten we vooral niet sentimenteel worden!

Het is goed, dat in de kranten zooveel over de verwildering der jeugd geschreven wordt, al kun je tenslotte die woorden niet meer hooren, zonder er iets van te krijgen. Het is goed, want tot dusver zijn er alleen maar negatieve maatregelen genomen om de jeugd in dezen oorlogstijd te beschermen voor lichamelijke en zedelijke gevaren. Wij bedoelen dan maatregelen van staatswege, want van particuliere zijde, met name door vele organisaties, is reeds zeer veel goeds gedaan. Het is volkomen juist, indien een Haagsche courant opmerkt, dat de Jeugdstorm vele honderden jongens en meisjes voor ontsporing behoedt. Wij zouden haast zeggen, dat zooiets wel vanzelf spreekt. Want geen mensch zal het toch in zijn hoofd halen om de stormers en stormsters op één lijn te stellen met de ontaarde types, die je soms langs 's Heeren wegen ziet zwalken.

Het is volkomen logisch, dat de gemiddelde stormer gunstig afsteekt tegenover den gemiddelden jongen buiten den Jeugdstorm. Het verschil zit 'm niet daarin, dat in den Jeugdstorm alleen maar zoete, lieve jongetjes en meisjes zijn en dat alle stoute kinderen nu net anti-ouders hebben of iets van dien aard. De jeugd in den Jeugdstorm is in wezen net zoo goed of net zoo slecht als de jeugd daarbuiten. Het verschil is „alleen" maar, dat de stormer een ideaal voor oogen heeft en de ander niet. Als je weet, waarvoor je leeft, als je gelooft in een grootsche toekomst, die je zelf hoopt op te bouwen, dan is dat heel wat anders, dan wanneer je van den eenen dag in den anderen rolt, zonder je te durven afvragen, wat de dag van morgen brengen zal.

En hier draait alles om. Een jeugd zonder idealisme is een jeugd zonder ruggegraat. Een jeugd zonder geloof is stuurloos in dezen woeligen tijd. Een jeugd zonder heilig doel voor oogen gaat ten gronde in genotzucht en verdierlijking. Dit alles is logisch en volkomen begrijpelijk. Wie het geloof in de toekomst verloren heeft, heeft het geloof in het leven zelf verloren. En wie niet meer aan het leven gelooft, leeft als een dier.

HULP VOOR ONBEHUISDEN?

Het is goed, om het voorgaande steeds voor oogen te houden, want zoo af en toe verneemt men stemmen, die ons in het geheel niet aanstaan. Door sommige sprekers en schrijvers wordt nl. den indruk gewekt, alsof de Jeugdstorm een middeltje zou zijn tegen alle kwalen van dezen tijd. Als men het heeft over de verschrikkelijke verwildering der jeugd, is het o zoo verleidelijk, even de gedachte van den „verplichten Jeugdstorm" naar voren te laten springen. Dus zoo ongeveer als een duveltje uit een doosje. Het beroerde is alleen, dat half Nederland dat duveltje al op een mijl afstand ziet aankomen en dus bij voorbaat al wantrouwend staat tegenover al dat geschrijf over die zedelooze jeugd. „Het is toch allemaal politiek" zeggen de menschen en goed beschouwd, kun je ze niet eens heelemaal ongelijk geven, als je de zaken eens vanuit hùn gezichtspunt bekijkt. Zij zijn van meening, dat voor dien krantenschrijver of radiospreker niet de verwilderde en ontspoorde jeugd zelf het belangrijkste was, maar wel het schijnbaar zoo dankbare argument, dat het toch wel hoog tijd wordt, dat de héele Nederlandsche jeugd in den Jeugdstorm opgenomen wordt.

Hoe denkt de Jeugdstorm hier zelf over?

Heeft de gemiddelde stormer het gevoel, dat hij in zijn organisatie meemarcheert, om daardoor behoed te worden voor de „gevaren van dezen tijd"? Heeft hij het blauwe hemd aangetrokken om zich op deze wijze van een altijd waakzaam kindermeisje te voorzien? Is hij lid geworden, omdat hij niet langer op eigen beenen meer kon staan? **Of heeft hij zich misschien aangemeld voor den Jeugdstorm, omdat hij mee wilde strijden voor een groot en heilig ideaal?**

Wel, wij gelooven het laatste. Daarom en daarom alleen is een jongen stormer geworden. Daarom en daarom alleen hebben honderden jongens en meisjes in het geheele land ondanks alle verzet, ondanks alle plagerijen en bestrijding hun weg naar den Jeugdstorm gevonden. Omdat zij soldaten van Führer en Leider willen zijn. Omdat zij de jonge garde van het nationaal-socialisme willen vormen!

En daarom is het in wezen een diepe beleediging voor duizenden stormers en stormsters, indien het voorgesteld wordt, of de Jeugdstorm een soort Hulp voor Onbehuisden zou zijn, een organisatie voor kinderzorg of wat dan ook. Dit is een soort propaganda, die iedere stormer met verontwaardiging afwijst. De gedachte, dat de jongens en meisjes in de voorloorlogsche periode door alle narigheid heen hebben doorgezet om tenslotte in staat te zijn, de kinderen van de buurvrouw „van de straat" te houden, is te belachelijk, om er nog verder over te spreken.

DE JEUGDSTORM IS EEN KEURTROEP

In den Jeugdstorm vereenigen zich de jongeren, die strijden willen voor het nationaal-socialisme. Met het nationaal-socialisme staat en valt de Europeesche kultuur en het voortbestaan van den vrijen, Germaanschen mensch. De strijd voor den Führer en zijn idee is dus zóó belangrijk, dat al het overige, zelfs de kinderen van de buurvrouw, daarbij in het niet verzinkt.

Thans roepen wij al moord en brand, als een klein deel van de Nederlandsche jeugd sovjet-russische allures gaat aannemen. Maar laten wij toch goed be-

(Vervolg op pag. 7)

JOANNIE EN JAMES

HOE BESTAAT 'T

MAX BLOKZIJL spreekt tot de jeugd

Maandag 14 Februari	**in ROTTERDAM**
Dinsdag 15 Februari	**in HILVERSUM**
Woensdag 16 Februari	**in AMERSFOORT**
Maandag 21 Februari	**in ARNHEM**
Dinsdag 22 Februari	**in VLAARDINGEN**
Zaterdag 26 Februari	**in ROERMOND**
Dinsdag 29 Februari	**in AALSMEER**

ZIE PLAATSELIJKE AANKONDIGINGEN!

DE MEENING VAN HET HANDELSBLAD

„Dezer dagen heeft „De Stormvlag" het strijdblad voor de jonge generatie, namens het goedwillende gedeelte der jeugd dringend verzocht het onzalige uitgaansverbod, dat o.m. te Utrecht de waarnemende politiepresident heeft uitgevaardigd, weer op te heffen.

Wij zijn het geheel met „De Stormvlag" eens, dat positieve maatregelen **dringend** zijn geboden, want op deze manier komen wij geen stap verder. Zeker, met dezen maatregel houdt men wel de ongure elementen van de straat en het **zichtbare** kwaad wordt er door weggenomen, maar het onzichtbare woekert voort. Bovendien worden de goedwillenden onder de jeugd door dezen maatregel ernstig gedupeerd", aldus lezen wij in het Algemeen Handelsblad.

„Nu ontveinzen wij ons geenszins, dat het nemen van positieve maatregelen in een oorlogstijd als deze, waarbij alles ondergeschikt wordt gemaakt aan het winnen van den oorlog, op groote moeilijkheden stuit, vooral op het terrein van de jeugdzorg. Wat ons echter op het oogenblik ontbréékt en wat zich op pijnlijke wijze doet gevoelen, dat is het voeren van een breed opgezette **jeugdpolitiek**, al zijn er teekenen, die er op wijzen, dat men te bevoegder plaatse hierin verandering wil brengen.

Wat wij noodig hebben is niet het nemen van negatieve maatregelen, maar een jeugd-politiek, die ons in staat stelt binnen een jaar te komen tot meer redelijke toestanden."

Het blad geeft dan zijn zienswijze weer op een te volgen jeugd-politiek en bepleit een rijksregeling voor subsidieering van den Nationale Jeugdstorm, een belangrijk punt, waaraan wij binnenkort onze aandacht willen besteden. Voorts bespreekt het het kadergebrek in den Jeugdstorm, een omstandigheid, die voornamelijk aan geldgebrek te wijten is en.... aan andere jeugdbindingen, die veel kader aan den Jeugdstorm zouden onttrekken, want het Handelsblad schrijft:

„Verder hebben het Ned. Arbeidsfront en de Ned. Jeugd Herberg Centrale kader aan den Jeugdstorm onttrokken en — **indirect** — nevenorganisaties opgericht, om jongeren te bereiken, die door vooroordeel en andere omstandigheden den weg tot den Jeugdstorm niet vinden en die toch bereid zijn mee te werken aan de opvoeding van de jeugd.

Wij juichen van harte toe, dat de Ned. Jeugd Herberg Centrale alles in het werk stelt, om de jeugd, die niet den weg tot den Jeugdstorm vindt, te willen samenbundelen, door het organiseeren van weekeinden, waarbij men elkander wederzijds opvoedt of door het beoefenen van sport, waardoor het lichaam wordt gestaald.

Maar welk **positief** ideaal bezielt de jongeren, die in deze organisatie worden samengebundeld, wanneer men elkander uitsluitend bewaart voor verwording en ondergang? **Uiteindelijk bereikt men alléén iets met positieve gedachten en idealen."**

En het besluit:

„Laat men ten slotte het kader zooveel mogelijk concentreeren **in** den Jeugdstorm en niet te veel onttrekken voor andere doeleinden. Want de tegenwoordige Jeugdstorm **alleen** is de **stamorganisatie**, die in toekomst de geheele Nederlandsche jeugd zal moeten opvoeden tot een eensgezinde ordelievende en moedige jeugd."

Over dit laatste punt moeten wij met het Handelsblad van meening verschillen. Plaatsgebrek noopt ons echter, dat we eerst volgende week op deze kwestie kunnen terug komen.

(Vervolg van pag. 6)

denken, dat alle Nederlandsche jongens en meisjes, tot in het kleinste dorp toe, het slachtoffer zullen worden van de jiddische zedeloosheid en ontaarding, als het bolsjewisme mocht overwinnen. Wat wij in dit land thans beleven als verwilderingsverschijnselen, zijn in wezen slechts voorboden van een sovjet-kultuur, die zeker komen zal, als het Germaansche leger in het Oosten mocht bezwijken. De strijd gaat dus tegen het bolsjewisme en vóór het nationaal-socialisme. Wat daartusschen ligt, wordt verpletterd. Voor den Führer, of voor Stalin, dáár gaat het om.

En de Jeugdstorm volgt den Führer. De Jeugdstorm is een keurtroep /van jonge nationaal-socialisten, die geen lauwen en half-overtuigden in hun rijen kunnen gebruiken. De Jeugdstorm is de jonge stoottroep der komende Germaansche revolutie en géén asyl voor dakloozen!

DE OPLAAG IS BEPERKT, DUS.... ABONNEEREN!

„De Stormvlag" de spreektrompet van de eerlijk willende jeugd, is binnenkort aan de kiosken verkrijgbaar. Ook door middel van abonnementen (ƒ 1.— per jaar) kan men wekelijks van den inhoud kennis nemen. Aangezien de oplage echter beperkt is, wordt men dringend aangeraden zich zoo spoedig mogelijk te abonneeren door inzending van onderstaand formulier aan de administratie van „De Stormvlag", Koningslaan 9, te Utrecht.

Ondergeteekende .....

wonende .....

te .....

geboortejaar en -datum .....

beroep of school .....

wenscht zich te abonneeren op „DE STORMVLAG".

Hij/Zij verzoekt „De Stormvlag" te willen zenden aan het onderstaande adres: .....

.....

(Alleen in te vullen door hen die „De Stormvlag" niet aan huis kunnen ontvangen)

Het verschuldigde abonnementsgeld is
a) gestort op postgirorekening 462690,
b) in postzegels ingesloten.

.....
(Handteekening)

UIT HET DAGBOEK VAN EEN ANTI-JONGEN

7 DECEMBER 1943

Vadertje Langbeen is bij den Baas geweest en nu is Cotact officiee' H.B.S.-vereeniging geworden. Vadertje Langbeen is adviseur en helpt ons reuze. We zijn druk bezig voor een uitvoering met Kestmis. Wim heeft het bij de opleiding goed naar 't zin. Sjoerd vindt het in den Landstorm niet streng genoeg — daar moet je wel stormer voor wezen!

11 DECEMBER 1943

Pa vertelde vandaag, dat het met de zaak niet goed ging, dat wisten we wel, maar 't was erger dan we dachten. Door den oorlog is het minder geworden, maar niet zoo lang geleden was de compagnon ondergedoken en met hem een deel van de kas! — „Het is natuurlijk een harde slag," zei Pa, „en jullie zullen de gevolgen ook wel moeten ondervinden, maar ik kom er wel weer bovenop. 't Ergste vind ik, dat je vrienden je in den nood in den steek laten. Ze zien me niet eens meer. De oorlog maakt de menschen hard en zelfzuchtig." - „Ik geloof, dat 't zóó is, dat door den oorlog de menschen de maskers laten vallen en zich toonen zooals ze zijn," zei toen de hoofdboekhouder, die met Pa de reorganisatie besproken had, „nooit zag je zooveel egoïsme, zooveel haat, zooveel lafheid, en nooit zag je zooveel zelfopoffering, zooveel liefde, zooveel heldendom!"

23 DECEMBER 1943

De uitvoering is achter den rug. De zaal was vol; 't was de eerste H.B.S.-uitvoering na langen tijd, en de menschen wilden eens een verzetje. De eerste helft vóór de pauze, werd gevuld met kleine schetsen, zang, voordracht en vroolijke muziek. St. Nicolaas zat met de handen in 't haar omdat-ie geen punten had; Zwarte Piet zag grijs, omdat-ie geen zeep had. De stemming was er al gauw in en het publiek zong de refreinen mee. Na de pauze kwam het ernstige deel. Als inleiding werd gezegd: „Ook al zouden we het nog zoo graag willen, we kunnen ons niet naast het gebeuren van vandaag stellen. Er wordt een strijd gestreden, als nimmer te voren, en wij allen zijn er bij betrokken. We willen de werkelijkheid in de oogen zien, en niet uit angst ons verbergen." Daarop volgde een samenspraak tusschen den boer, de moeder, den mijnwerker, die gestaag hun plicht jegens 't volk vervullen, en eenige stadsbewoners, wien 't roer uit handen is geslagen en den juisten weg niet vinden. Mooie oud-Nederlandsche en Vlaamsche liederen werden gezongen. Henk zegde een geschikt: „In Memoriam", met de inleiding: — „Of gij den drang, die deze jongens naar 't front dreef, begrijpt of niet, ieder goed mensch kan slechts goed van hen denken!" Tenslotte werd de midwinterzonnewende, de overgang, de overwinning van 't licht op de duisternis, óók in 't leven der volkeren, naar voren gebracht. Het applaus was lang en het publiek ging stil huiswaarts. Allen hadden er toe meegewerkt, ongeacht geloof of politieke instelling, en er werd geen wanklank vernomen. Vadertje Langbeen kneep ons in de schouders en zei: „'t Was goed, jongens," en z'n oogen straalden.

1 JANUARI 1944

Ik ga dit jaar in met de overtuiging, dat ik eindelijk den goeden weg gevonden heb: Werk, en laat de menschen kletsen! Jongens als Wim en Sjoerd zijn we ver vooruit; anderen zoeken nog steeds.
Doch voor de geheele jeugd zal eens de zinspreuk zijn:

IN GODSVERTROUWEN
ALLES VOOR HET
VADERLAND!

NASCHRIFT

En hiermee eindigt het Dagboek van een Anti-jongen. Dat kan ook niet anders, want de anti-jongen is geen anti-jongen meer. Hij heeft zichzelf gevonden. Zooals met hem is het met zooveel, ook van jullie, die dit Dagboek lezen. De een heeft grootere moeilijkheden te overwinnen dan de ander, maar als je wilt, kom je er. Laat je niet met den stroom meedrijven, kies niet den gemakkelijksten weg, sta boven de omstandigheden, kijk vrij uit: WEES JEZELF!
Hou Zee!

DE STORMVLAG:

REVOLUTIONNAIR
ONAFHANKELIJK
ONVERBIDDELIJK

de Stormvlag

DE STORMVLAG:

EERLIJK
OPRECHT
OPENHARTIG

Hoofdredacteur: Frits Barkhuis, Amsterdam (afw.); Plv. Hoofdredacteur: Bob ter Schiphorst, Amsterdam. Drukker: Drukkerij v/h Bosch & Zn., Utrecht; Uitgave: Nat. Jeugdstorm. Verschijnt wekelijks. Abonnementsprijs f. 1,— p. j. Losse nummers 5 cent. P.V. 2091/2. K 2350.